

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Quas ob caussas bonis honores non conferantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Matth. 13. 12.

ferre, & in virum dignum transferre: *Qui enim habet, dabitur ei, & abundabit: qui autem non habet, & quod habet, auferetur ab eo.* Sic & Iudæis dictum est: *Auferetur à vobis regnum Dei, & dabitur genti facienti fructus eius.* Nec regnum, sed etiam honor ab illis ablati sunt, postquam Messiam suum tanta ignominia affecerunt. Qua de causa, ut scribit Paulus Diaconus, *exclusi sunt olim Iudæi ab omnibus dignitatibus, honoribus, functionibus, & congressibus Christianorum: fuitq; lege vetitum, ne quis Christianus munera à Iudæis acciperet. Ad alloquium etiam Pontificum numquam sunt admitti, neque concessum, ut in scamnis sederent, sed in pavimento merces suas exponere cogebantur. Si quis etiam Christianum laderet, aut religionem violaret, gravissime puniebatur.* 6. Sic in viam reducantur, ut cupiant facere honoranda, qui nihil honore dignum præstiterunt, & tamen sunt honoris appetentes. 7. Honoribus indigni saepe multas alias habent causas suæ damnationis, fortè igitur magis peccarent, maioremque mererentur damnationem, si peccarent cum autoritate. *Discant ergo fideles, ait ille, culmina reuereri, & nequaquam cathedras impudenter ascendant: quia quanto gradus altior, tanto casus grauior.* Hi tales ipsum DEVM non honorant, qui igitur fronte volunt à Deo honorari? Si mica salis in eiusmodi præsentatore esset, diceret: *Vnde possum gloriari? aut appeto reputari?*

Thom. Cantipr. lib. 1. Apam. c. 20. § 7.

Thom. de Kemp lib. 3. de imit. c. 40.

Numquid de nihilo? & hoc vanissimum est. Verè inanis gloria, mala pestis, vanitas maxima: quia à vera trahit gloria, & caelesti spoliat gratia. Dum enim homo complacet sibi, displicet tibi: dum inibat laudem humanis, priuatur veris virtutibus.

III.

At, licet perspicuum sit cur indignis honor nec debeat, nec relinquatur, nonnè multi indole, arte, ingenio, scientijs, adde & virtutibus præstantes passim negliguntur, & latent inter obscuros, qui clauo, sceptro, regno digni essent? Est ita, sed id non fit sine Numine, neque sine singulari prouidentia ac beneuolentia diuina. Primùm cui se se obligauit Deus, ut eum debeat, in terris facere honoratum? *In magna domo non solum sunt vasa aurea, & argentea, sed & lignea, & fictilia: quædam quidem in honorem, quædam autem in contumeliam.* Facit figulus ex limo quod vult, & Deo non liceat hunc regem facere, illum ad gregem destinare? Deinde, saepe, quos maximè amat DEVS, in terris minimè honorat, immò facit

facit ab honoribus vehementer abhorrere. Apud Sanctum Victorem Parisijs, referentibus Canonicis audiui; inquit Thomas Cantipratensis, quod quidam Canonicus regularis erat, vita, genere, & literis pollens. Electus autem in Episcopum, renuit, & pertinaci constantia contra plurimorum & maiorum consilium, se subtraxit. Moriturum autem post multos annos socius quidam eius, qui cum multum dilexerat, adiuravit eum, quatenus ad se, si Deus permitteret, resolutus morte rediret. Annuit ille statimque, defunctus est. Nec dies multi, post mortem eius effluxerant, cum ecce anima, secundum quod promiserat, rediens, eminens in pariete crucis signum impressit, dicens: Ne dubites, nec vacilles in visu. Sed quare, quod vis, & me finas ad potiora redire. Mox socius ad visionem exultans: sollicitus, inquit, valde fui, ne gravissimam ad minus poenam in purgatorio sustineres: quia refutasti contra maiorum consilium tam pertinaciter Praesulatum, in quo ad salutem animarum, tot, & tanta bona facere potuisses. Cui anima. In me, ait, hoc ordinavit clementissima bonitas Salvatoris, quia ex tunc timui, & nunc scio, quod si Episcopatus cathedram ascendiissem, perpetuae damnationis periculum incidissem. Et hoc dicens; quasi cum ingenti coruscationis lumine pertransiit. Nimirum verè dixit D. Augustinus: Quam multis honor occasio exitus fuit? Nemo altius cadit, quam qui altius ascendit. Quidquid in terris sublime est, ruinae obnoxium est. Humilia minus periclitantur. Itaque non malè volentis, sed diligentis est Dei, si quem collocat in loco securiore. Quanto plus honoramur, tanto plus periclitamur, ait idem S. Pater. Ac rursus alibi, si idem est: Crescit vana potentia, crescit & poena. Potentes potentiora tormenta parientur. Quanto maior honor datur, tanto maius periculum comparatur. Isti tales sunt elati, superbi, vanitate pleni, luxuriosi, gulosi, & hominibus magis placentes quam Deo. Hi sunt se ipsos amantes, gula servientes magis, quam spiritualibus intendentes, corpus ornantes, & animam foedantes, carnalibus consentientes, spiritualia negligentes. Domitianus Imp. conditionem Principum miserissimam aiebat, quibus de coniuratione comperta non crederetur, nisi occisus. Multo miserior est conditio talium Praelatorum, qui antè non agnoscunt suam calamitatem, quam in id barathrum inciderunt, unde vix datur emergendi potestas. Quomodo enim emergerent, elati, superbi, vanitate pleni, luxuriosi, gulosi, & hominibus magis placentes,

Thom. Cantipr. lib. 1. cap. 20. §. 4.

S. Augustin. serm. 12. in S. Matth.

S. Augustin. in Psal. 106. Idem serm. 61 ad Fratres in eremo.

Sueton. in Domitian.

326 Cap. XXVIII. Cur saepe tam bonis, quam malis honores non dentur
sentes, quam Deo? Quibus tantum plumbi ad alas est appensum,
non possunt de profundis in altum euolare.

IV.

Thom. Cant.
tipr. lib. 1.
Apum. c. 20.
§. 8. & 9.

Hæc talia dicta credibilem faciunt tremendam illam historiam,
quam idem supra dictus author his verbis enarrat. Sed & illud sol-
lemne miraculū ad terrorem omnium pralatorum enarrabo. Clericus
quidam in Synodo Episcoporum predicare compulsus, angustiabatur non
modicum, quidnam dignè posset coram tot pralatis Ecclesia predicare.
At ubi accessurus in oratione iaceret, venit ad eum diabolus, & dixit ei,
Quid angustiarius istis clericis predicare: Dicis eis istud, & non alind:
Principes infernalium tenebrarum, principes Ecclesia saluant. Latè
omnes nos gratias eidem referimus, quia cum ipsis, eorum nobis affe-
runtur subditi, & per eorum negligentiam ad nos deuoluitur totus
pariter serè mundus. Inuitus quidem tibi dico, quod dico, sed Atisti-
mi iussione coactus. Respondit Clericus: Mihi quidem, si hac euertu-
tero, non credent. Tunc diabolus tangens maxillam eius: Ecce, ait, si-
gnum, nigredo insolita faciei. Hanc antequam pradicet, non contin-
gas, quia frustra: post pradicacionem verò aqua benedicta delebit. Pre-
sesit ergo Clericus in Synodo pradicaturus: & admirantibus cunctis in
sono indito faciei, tantum illa, qua sibi iussa sunt, indicans, & ad ter-
rorem maximum cunctorum corda peruenit. Hac anno ab incarna-
tione Domini M. CC. XLVIII. fuerunt Parisijs coram omni clero & po-
pulo solemniter recitata. Quam vera sint ista, statim procul dubio de-
monstrat Ecclesia: qui nullam superbiam, auaritia, luxuria, in clericis
& pralatis recipit comparationem. Vidi moderatores orbis & Reges ma-
gnos, vidi Duces, & Comites. Barones; nihil tamen vidi in eorum cul-
tu vestium tam singulariter exquisitum. Eorum auaritiam si attendas:
nulla mercatorum, nulla ciuium talis. Qui tamen heredes legitimos si
haberent, tolerabilior insania videretur. De luxuria verò eorum nil
desinire praesumo, nisi quòd illam solus omnipotens nouerit, qui renum &
cordium scrutator est Deus. Si quis clericorum culpabilis, de dicitis
verborum ditorum conqueritur, corrigat se: & contra se prolata non
audiet. Si quis verò legentium se à reprehensio mor daciter vitij sinuat-
ris innocentem, non irascatur, non indignetur mihi, sed gaudeat, vitij
de quibus conscius non est, in conscijs reprehendi. Si quis verò indignè
ista verba tulerit, notabilem se reddet in dicitis, & veritatis planissimam
detractorem. Hæc ille.

Mal. 7.

Hil